

Om Adgangen til Arrest i Anledning af de i § 290 ommeldte Fordringer, se § 474, 3die Stykke. Om Adgangen til, uanset Reglen i § 292, at gøre Erstatningskrav i Anledning af Arresten gældende som Modkrav, se § 489.

## Kapitel XXVI.

*Ægteskabssager samt Sager, hvorunder Arvinger søge sig en bortbleven Persons Formue tilkendt.*

Fra det tidligere Forslags 6te Afsnit, Kapitel IV, adskiller nærværende Kapitel sig paa følgende Punkter:

De heromhandlede Sager ere af de oven for ved § 2 omtalte Grunde henlagte til Underretterne i Stedet for til Landsret.

Den i Udkastets § 295 optagne særlige Værnetingsregel gaar ud paa, at Sagen skal anlægges ved *Sagsøgte*s sidste Bopæl eller Opholdssted her i Riget, medens det tidligere Forslags § 399 med en enkelt Undtagelse henviste Sagen til *Ægtemandens* sidste Bopæl eller Opholdssted her i Riget. I øvrigt kan om den her omhandlede Regel bemærkes, at, hvad der gør den til en særlig Værnetingsregel, forskellig fra den almindelige i § 13 in fine indeholdte, er den Omstændighed, at Sag til Skilsmisse ifølge § 295 kan anlægges og gennemføres mod en Sagvolder, der har forladt Landet, selv om dennes Bopæl eller Opholdssted i Udlandet kendes eller under Sagen bliver oplyst. Reglen tiltrænges i høj Grad af Hensyn til de ret hyppige Tilfælde, hvor den ene Ægtefælle rejser bort, f. Eks. til Amerika, og mere eller mindre fuldstændig afbryder Forbindelsen med den her efterladte Ægtefælle, som derefter ønsker Skilsmisse.

Det tidligere Forslags § 406 er udeladt som kun indeholdende, hvad der efter Kapitlets øvrige Regler maa anses for selvfølgeligt.

Det tidligere Forslags § 407 om den offentlige Anklagers Beføjelse til at fremkalde Annullation af et Ægteskab i offentlig Interesse er udeladt, da man ikke har fundet Grund til at gøre Forandring i, hvad der maa anses for nugældende Ret, nemlig at et tilsyneladende Ægteskab, der i Virkeligheden lider af en absolut Ugyltighedsgrund, i sig selv er at anse som en Nullitet, og der i øvrigt i Udkastet til Lov om Strafferetsplejen § 2 Nr. 11, er aabnet Adgang til at faa Ugyltigheden konstateret. Naar der alligevel i § 295 tales om „Sager angaaende et Ægteskabs Ugyltighed“ og i

§ 301 om „Dom, hvorved et Ægteskab erklæres ugyldigt“, tænkes der derved dels paa, at enhver af Parterne i et saadant Ægteskab kan være interesseret i at faa dets Ugyltighed anerkendt gennem en Dom, dels paa, at der er visse relative Ugyltighedsgrunde, der kun komme i Betragtning, naar de gøres gældende af en af Parterne.

I § 301 er efter fremmede Loves Forbillede optaget den Regel, at Overanklageren kan indtræde som Intervenient paa det offentlige Vegne for at hindre, at Skilsmisse- eller Ugyltighedsdom urettelig tilsniges. I Modsætning til, hvad der udvikles i Motiverne til det tidligere Udkast S. 168—169, maa man nemlig anse det naturligt at benytte den Mulighed, der ved Oprettelsen af den særlige Anklagemyndighed tilvejebringes, for at skabe et yderligere Værn om det offentlige Interesse i, at Ægteskaber ikke uden gyldig Grund ophæves eller erklæres ugyldige. — Efter den særlige Stilling, der i det hele er tillagt Retten i den her omhandlede Art af Sager, kan det ikke anses som liggende uden for Rettens Opgave at give Overanklageren Opfordring til at intervenere, saa snart Sagen forekommer Retten tvivlsom eller mistænkelig. Med § 301 jævnføres § 137, 2det Stykke.

Fra den gældende Ret adskiller Kapitlet sig foruden ved de alt omtalte Regler om Værneting og Overanklagerens Interventionsret derved, at der altid skal sørges for, at Sagsøgte under Sagen optræder med eller ved Sagfører, samt at det i alle de her omhandlede Sager kan forlanges saavel af Sagsøgeren som af Sagsøgte, hvis denne bor eller opholder sig i Riget, at de skulle fremstille sig til Afhøring under Ed, ligesom det kan bemærkes, at de særegne Bestemmelser angaaende Indstævningen, som den bestaaende Lovgivning indeholder for visse Ægteskabssager (Fdg. 29de Maj 1750 § 1 og 11te September 1839 § 16, jfr. § 9) ikke ere optagne i Udkastet, da dets almindelige Regler i saa Henseende (jfr. særlig §§ 72, 75 og 76 samt § 275) maa anses tilstrækkelige ogsaa i de heromhandlede Sager.

## Kapitel XXVII.

*Fremgangsmaaden, naar nogen skal umyndiggøres, eller Enken skal sættes under fast Løvværgemaal.*

Som omtalt i Motiverne til det tidligere Udkast gælder i saa godt som alle euro-